

Stormen igen sit fulde Mæle, — en tusindstemmig Brusen, i hvilken der hørtes som en spøgelseagtig Efterklang af hin Havets dybe Orgeltone, der havde fyldt Menneskenes Sind med Rædslens store Højtid.

Men lidt efter lidt trængtes ogsaa Skoven tilbage af den nærsomme Muld. En Skare vaabenløse Fremmede byggede sig Bo og plantede en Have derinde for at leve i Ensomhed af Jordens Frugter. Ad en Vej, der betegnedes af rejste Kors og hellige Billeder, var de kommen dragende sydfra i lange Kitler og med Sandaler under de nøgne Fødder, — og snart ringede den første Bedeklokke sit „Fred paa Jorden“ ud over Vikingernes gamle Land. Og Aarene gik. Fra alle Sider gnavede Bondens ublodige Økse sig ind i Skovens Mørke, hvor Kragerne allerede skræppede fra Ørnenes forladte Rugepladser.

Og Aarhundreder svandt. Fra blomstrende Marker og Enge flommede den moderlige Jords Fedme ind over Tærsklerne til de udvalgte blandt Menneskenes Børn, dyngede sig op i Lader og Stalde, fyldte Klosterkældrene og Herregaardenes Forraadskamre med solid Slagtemad og honningsødet Øl for tilsidst at samle sig som Spæk og tykt Blod bag Munkekutten og Ridderens blanktskinnende Harnisk. Og se, da den fromme Klosterbroder havde faaet Spæk paa Nyrerne, grebes han af kødelige Anfægtelser. Han fik Trang til at gifte sig, han følte det sluttelig som sin ligefremme Kristenpligt at blive Familjefader og uden alt Sværmeri dele Livets Goder med de andre Adamsønner. Kirken blandede Blod med det borgerlige Samfund. Ud af den grove Bodsdragt med Sandalerne og det haarde Hampereb fremtraadte som af et Puppehylster den første Pastor Sidenius med den brusende Pibekrave og den store Børneflokk. Samtidig faldt ogsaa Herremanden mere og mere til Ro i den borgerlige Samfundsorden. Med sin nedarvede Velstand, som gavmilde Love beskyttede, fristedes han stadig mindre af Eventyret og det ubekvemme Krigerliv. Vikingernes Ætling var bleven Studehandler og stoltserende Landjunker med Fløjlsbukser og brammende Fjerbusk over Hatten. Stor og kødtung, svulmende af uforbrugt Kraft, red han frem paa sin fjertende Ganger som et Billede paa den hjemlige Muldjords Velsignelser.

Det var Mænd som Hr. Lave Eskesen Brok, der laa i Kiv og Proces med det halve Jylland, eller som hin Ridder Oluf